

سرمایه گذاری

برای سود آوری

پا...

مدتی است که تب سرمایه گذاری خارجی در ایران بالا رفته است. اخبار روزنامه ها، هفته نامه ها و ماهنامه ها حاکی از سرمایه گذاری کشورها، شرکتها و افراد خارجی در ایران است، ایهامات سرمایه گذاری، تضمین بازگشت سود سرمایه و خود سرمایه، نحوه شراکت، تقسیم تصمیم گیری (مدیریت) و... دائما مطرح می شود تا مسؤولان مجبور به پاسخ گویی به آن باشند یا طرح مسئله موجبات اندیشیدن و یافتن راه حل برای آن را فراهم کند.

در این راستا اخیراً گزارشی به مجله رسیده بود که دیدگاهی جدا از نظرات غالب مطرح کرده است، البته واضح است که هیچ کشور یا شرکت خارجی بنای سرمایه گذاری رایگان در ایران ندارد، حتی اصل چهار ترومن و کمک های صلیب سرخ هم که ظاهراً با انگیزه های معنوی هدایا و کمک های خود را به ایران سرازیر می کرده، اثرات فرهنگی اجتماعی خاص خود را بر جای می گذاشت. امروزه نیز شرکتهای خارجی قبل از اقدام به سرمایه گذاری، ابتدا برای سود سرمایه خود تضمین طلب می کنند.

مهمتر این که هیچ شرکت یا کشور خارجی حاضر نیست سرمایه و سهم خود را بدون سرپرست یا مدیر رها کند، حتی اگر این سهم به ۴۹ درصد برسد در آن صورت مدیریت خارجی، کارشناس خارجی و حضور زنان و فرزندان آنها در ایران، مراودات با خارج، تشکیل سمینارها کنفرانس ها، کنگره ها و... قطعاً آثار فرهنگی و مسایلی از این قبیل را به همراه خواهد آورد. اما فراموش نکنیم که اگر هنگام عقد قرارداد و یا اجرای تصمیمات اتکاء به نفس داشته باشیم و با تحقیق، مطالعه و برنامه ریزی پروژه ها را به اجرا درآوریم، سرمایه گذار خارجی تابعی از کل خواهد بود و تنها حافظ منافع سرمایه اش، در غیر این صورت استعمار نو، برخورد استکبار با استضعاف، بهره کشی از جهان سوم و یا عباراتی تحقیرآمیزتر از این ها نیز برانزده سرمایه پذیر خواهد بود.

امید که خوانندگان عزیز برای شماره آینده، نظرات خود را پیرامون سرمایه گذاری خارجی و تبعات آن برای مجله ارسال دارند.

سرمایه گذاری شرکتهای خارجی در کشورهای دیگر به زمانهای نه چندان دور باز می گردد و عمدتاً هدف از این گونه سرمایه گذاری ها، بظاهر، کمک به کشوری است که در آن سرمایه گذاری می شود، در صورتی که به همراه این کمک دستاوردهای زیر نیز نصیب سرمایه گذار و کشور سرمایه پذیر می شود:

- سود سرمایه گذار از سرمایه گذاری.
- تحکم سرمایه گذار بر افرادی که در سازمان سرمایه گذار استخدام می شوند.
- گسترش فرهنگ سرمایه گذار در کشوری که در آن سرمایه گذاری می کنند.
- سایر تأثیراتی که سرمایه گذار در کشور میزبان می گذارد.

با توجه به این که کشورهای سلطه جو، مخصوصاً ابرقدرتها و علی الخصوص آمریکا، در جنگهایی همچون ویتنام تلفات انسانی زیادی دادند و این امر باعث مؤاخذه دولتهای آنها توسط ملتشان گردید، استعمار اقتصادی به عنوان یک روش نو، جهت به تاراج بردن سرمایه های کشورهای جهان سوم در سطح جهانی ظاهر شد. بدین معنی که کشورهای سرمایه دار و البته قوی، بجای این که مستقیماً در کشورهای ضعیف وارد شده و آنها را

مستعمره نمایند، نمایندگان خود یعنی شرکتها را تحت نام سرمایه گذار و متخصص و به عنوان خدمت به کشورهای ضعیف، روانه کشورهای جهان سوم نمودند تا بتوانند بدون آن که هزینه ای را متحمل شوند، امکانات اقتصادی آن کشورها را از آن خود نمایند.

این اهداف با بستن قراردادهایی از قبیل استخراج معادن (و البته خرید آنها به ثمن بخش) و حمل آن به کشور خود یا کشور ثالثی که در آن به علت ارزان بودن نیروی کارگری کارخانه های دایر کرده اند، یا قراردادهای اجرای پروژه های مختلف صنعتی، ساختمانی و غیره و یا قراردادهای مدیریت پروژه یعنی نظارت بر اجراء پروژه یا فروش محصول آن، صورت می گیرد.

البته ناگفته نماند که بدست آوردن توجه های لازم برای این که مسئولین یک کشور حاضر به انعقاد این گونه قراردادهای بشوند، زمینه هایی از قبیل انحصارات مختلف و مانع شدن از پیشرفت فرهنگی یا صنعتی را ایجاد می کنند که با برنامه ریزیهای دراز مدت انجام پذیر بوده است.

در سلسله مقالاتی که در شماره های بعدی به چاپ خواهد رسید مسائل یاد شده مورد بررسی قرار می گیرد.

